

VESZELKA ATTILA

Hódolat Wittgensteinnek

*A csend varázsa apró zajok szülötte
s szemednek fénye összjáték csupán.
(Bolond elmével összhangzást keresve
kilátni vélünk létünk ablakán.)*

*És lásd, e késő nyár szimfóniája
ez is csak apró tényekből szövött.
(Haldokló kertek végső orgiája
a visszatérő elmúlás előtt.)*

*S te is csak az vagy, én is az vagyok:
összhangzatrendbe foglalt földi káosz,
látszólag egyben sokszázféle más,*

*akár az évvé összeállt napok,
árnyék, amit a napszak meghatároz.
Csupán egy Tél előtti látomás.*

Altató

*Szegény Yorick,
a Holdnak méze megmarad,
ne félj, nem veszted el,
s a száraz gallyak rút zörgése
itt marad veled:
te már magányos nem lehetsz.
Tanuld, Yorick becsülni
néma énekét a kőnek,
s tanuld meglesni titkait
az éj sellőinek.
Szellő simítja ősziülő hajad, Yorick.
Látod, a négy elem, a föld, a tűz,
a víz, a lég imígyen egyesül
irgalmas lényyé, mely karjába zár,
csak húnyd le szép szemed,
s érezned kell, miképpen zeng
világod húrjain a tékozló idő.
Az álom most még elkerül, Yorick,
de nem késik soká, már hallom szárnyait,
amint a mélység halk hullámain
feléd sodródik félszegen:
te már magányos nem lehetsz,*

*veled lesz immár végleg mind a négy elem,
amíg csak élsz, és túl azon:
mert megszületted s létezel,
szegény Yorick.*

Ébresztő, Rimbaud!

in memoriam Futó György

*Kölyök Shakespeare,
részeg szabadúszó,
hőse idült szodomáknak,
aszfalon fetrengő, alkoholos fuvolás:
hova lettél?
Elhagytad, pajtás, Európát,
s úgy hírlík, vissza se térsz már.
Szólj, Rimbaud! Mondd, nem igaz!
Jössz már miközénk, a fertő fenekére,
ahol új és új kancsó
vértűzű borral jó Ganümedész
s tölti kupánk! Nézd-
Bacchus-buja, alabástrom bőrű,
remegő fenekű, érett mellű,
bővérű, érzéki hetérák roznak előttünk:
csak Te hiányzol!
Hagyd hát el a Sargassó
hinaras, algás vizeit!
Állj szélbe!
Csattogjon a gaff-rúd,
pattanjon az árboc,
Szent Elmó lángja vezesse hajód!
Hallgasd csak:
hangolnak már odafönn
Demiurgosz angyalai,
s aurum ragyogású harsonaszóval
várják jöttöd!
Nélküled árva e föld.*